

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce Ing. J. K., zastoupeného JUDr. Igorem Nitrianským, advokátem se sídlem v Prachaticích, Kostelní nám. 16, proti žalovanému Finančnímu ředitelství v Českých Budějovicích, se sídlem v Českých Budějovicích, Mánesova 3a, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 1. 2006, čj. 10 Ca 1/2006 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá přezkoumání usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 1. 2006, čj. 10 Ca 1/2006 - 20, jímž byla odmítnuta jeho žaloba doručená tomuto soudu dne 4. 1. 2006, neboť s ohledem na znění § 71 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a § 37 odst. 2 a 3 téhož zákona byla pouze blanketní, tj. nesplňovala zákonem předepsané náležitosti podání. Doplnění žaloby bylo podáno po lhůtě stanovené § 72 s. ř. s., tudíž k němu soud nemohl přihlížet.

Žalobce jakožto stěžovatel v kasační stížnosti s ohledem na její obsah uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy tvrdí nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Stěžovatel namítá, že v době, kdy podával žalobu, tj. 4. 1. 2006, nebyl z důvodu svých majetkových poměrů právně zastoupen a neznal přesné znění soudního řádu správního. Tohoto dne podal pouze blanketní žalobu, a to z důvodu, že byl v rozhodné době nemocen, trpěl vysokým tlakem a problémy se srdcem, a projevil se u něj

nepříznivé následky léčby. Podrobné zdůvodnění žaloby byl tak nucen odložit na pozdější dobu. Po zlepšení zdravotního stavu po konzultaci s daňovým poradcem důvody kasační stížnosti doplnil. Má za to, že jej krajský soud měl po obdržení blanketní žaloby vyzvat v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s., aby své podání doplnil a upozornit jej, že pokud tak neučiní, bude jeho žaloba odmítnuta. Soud tedy svým postupem porušil stěžovatelovo právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 Listiny základních práva a svobod. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na tvrzenou nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve vyjádření k obsahu kasační stížnosti uvedl, že ze spisu je zjevné, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno 5. 11. 2005, blanketní žaloba byla podána 4. 1. 2006 a zdůvodnění žaloby až dne 19. 1. 2006, tedy s ohledem na § 72 odst. 1 s. ř. s. opožděně. Dle § 72 odst. 4 je lhůta k podání žaloby prekluzivní, tj. není možné ji prominout. Na tom nemůže nic změnit ani stěžovatelem tvrzený nepříznivý zdravotní stav nebo majetkové poměry. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti.

Dle obsahu spisu bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2005, čj. 6403/110/2005, stěžovateli doručeno dne 5. 11. 2005 (č. l. 19). Žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 3. 1. 2006 a soudu doručena 4. 1. 2006. Text žaloby zní: „Žalobce tímto podáním podává žalobu proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích čj. 2936/110/2005 ze dne 21. 10. 2005, a to k projednání ve správním soudnictví dle ustanovení hlavy II dílu 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, kterou odůvodní v nejbližších následujících dnech“. Doplnění žaloby bylo podáno 19. 1. 2006.

Nejvyšší správní soud se otázkou žalobních bodů a nutností vyzývat k odstranění jejich nedostatku zabýval již ve svých předchozích rozhodnutích. Např. v rozsudku ze dne 23. 10. 2003, čj. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaném ve Sbírce Nejvyššího správního soudu pod č. 113/2004¹, dospěl k závěru, že v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován. Tento závěr potvrzuje i náleží Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 390/05, v němž se vymezil k omezení možnosti doplnění kasační stížnosti, a to oproti možnostem doplnění žaloby. Mj. zde uvedl, že pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu

¹ Rozhodnutí je dostupné na www.nssoud.cz

§ 71 odst. 2 s. ř. s. výslovně uvádí, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod k odchýlení se od dosavadní judikatury. V daném případě je nepochybné, že lhůta k podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) uplynula dne 5. 1. 2006. K doplnění žaloby dne 19. 1. 2006 s ohledem na citovanou judikaturu již nebylo možné přihlédnout.

Dle ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. Toto ustanovení vylučuje možnost přihlédnout k jakýmkoliv překážkám na straně žalobce. V této souvislosti je nutno poznamenat, že lhůta k podání žaloby je dva měsíce poté, kdy správní rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení. Tato lhůta je tedy dostatečně dlouhá k tomu, aby žalobce zvážil, zda žalobu podá či nikoliv, zvážil důvody žaloby a vyhledal případně i právní pomoc.

Jde-li o stěžovatelovu námitku, že v době podání žaloby nebyl zastoupen advokátem, a neznal tudíž své povinnosti, jež jsou mu kladeny soudním řádem správním, Nejvyšší správní soud konstatuje, že jednak pro řízení o žalobě je zastoupení účastníka řízení fakultativní, a jednak, že soudní řád správní dává účastníku řízení, jenž se domnívá, že splňuje zákonem předvídané požadavky, požádat soud o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že jednu z podmínek pro ustanovení zástupce soudem představují majetkové poměry žalobce, stěžovateli nic nebránilo, aby soud o ustanovení zástupce požádal.

K stěžovatelovým námitkám vztahujícím se k nezákonnosti rozhodnutí žalovaného Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší se v daném řízení vyjadřovat, neboť předmětem tohoto řízení je pouze přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že napadené rozhodnutí krajského soudu odpovídá závěrům konstantní judikatury, jimiž jsou vyvráceny vznesené kasační námitky.

Pouze jako *obiter dictum* Nejvyšší správní soud uvádí, že v daném případě bylo namísto odmítnutí žaloby podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatek podmínek řízení, a nikoliv pro opožděnost dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť blanketní žaloba byla podána včas, pouze však neobsahovala žádný žalobní bod. Tento nedostatek však stěžovatel nenamítal a navíc se nejedná o pochybení natolik závažné, jehož následkem by byla nesprávnost výroku napadeného usnesení.

Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání (§ 109 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný

úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému dle obsahu spisu nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho úřední činnosti, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu